

ע"פ 20936/08/20 - לאוניד זלמנוביץ נגד אינרוב בע"מ, קאסטומייט בע"מ, יוסף בן צור

בית הדין הארצי לעבודה

עפ"ס 20936-08-20

ניתנה ביום 01 אוקטובר 2020

המבקש

לאוניד זלמנוביץ

המשיבים

-
1. אינרוב בע"מ
2. קאסטומייט בע"מ
3. יוסף בן צור
בשם המבקש - בעצמו
בשם המשיבים - עו"ד אור גולדשמיד

החלטה

הרשמת אפרת קוקה

1. לפני בקשת המבקש להארכת מועד להגשת ערעור על החלטתה של כבוד השופטת הבכירה עידית איצקוביץ מיום 25.6.2020, שלא לפסול עצמה מלדון בעניינו (סע"ש 8834-01-18, סע"ש 30923-05-18; להלן - **ההחלטה**).

2. לאחר בחינת טיעוני הצדדים בבקשה ועיון בחומר המצוי בתיק בית הדין, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

תקנה 112ג(ב) לתקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין), התשנ"ב-1991 קובעת, כי ערעור על החלטה בבקשה לפסלות שופט יש להגיש בתוך 10 ימים מהיום שבו הודעה ההחלטה לבעל הדין.

החלטתו של בית הדין האזורי ניתנה ביום 25.6.2020 ונשלחה למבקש בדואר רשום עם אישור מסירה, לכתובת אשר מסר המבקש לבית הדין האזורי בהודעתו מיום 27.6.2018 בעניין שחרור בא כוחו מייצוג. מאישור המסירה שנסרק לתיק עולה, שפקיד המסירה ביקר ביום 5.7.2020 בכתובת שמסר המבקש לבית הדין, אולם מצא כי המבקש "עזב" כתובת זו.

תקנה 480 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 קובעת כך:

"בהליך שניתן בו מען להמצאת כתבי בי-דין, יכול שתהא ההמצאה במסירת הכתב לפי אותו מען, וכל עוד לא הודיע בעל דין, בהודעה בכתב לבית המשפט, על שינוי במענו, יראו כל כתב שהומצא לפי המען האמור כאילו הומצא כראוי".

עיון בתיק בית הדין האזורי מעלה, כי המבקש הודיע לבית הדין ביום 27.6.2018 על שחרור בא כוחו מייצוג, תוך שביקש, כי מאותו מועד ואילך ישלחו כל כתבי בי-דין ישירות לידי. בהודעה זו, ציין המבקש את כתובתו ברחוב **נתיב היובל 5 פתח תקווה**, היא הכתובת אליה נשלחה ההחלטה בבקשה לפסלות שופט.

מאז הגשת ההודעה על שחרור ב"כ המבקש מייצוג, ולמעשה עד היום, לא הגיש המבקש לבית הדין האזורי הודעה מפורשת בכתב אודות השינוי במענו, כנדרש **בתקנה 480 לתקנות סדר הדין האזרחי**. בנסיבות אלה נראה, שהמבקש מושתק מלטעון, שהמצאת ההחלטה לכתובת שמסר לבית הדין האזורי אינה מהווה המצאה כדין.

עיון בתיק בית הדין האזורי מעלה עוד, כי החל מיום 31.1.2019, ציין המבקש בראש כתבי בי-דין שהגיש לבית הדין האזורי **כתובת אחרת** (רחוב הדף היומי 8/1 פתח תקווה), אולם, כאמור, המבקש לא הגיש לבית הדין עד היום הודעה ברורה בכתב על השינוי במענו.

כבר חיווינו דעתנו בעניין אחר כי:

"משמעותה של תקנה זו [תקנה 480 - א.ק.], כי בעל דין שמסר לבית המשפט כתובת לשם המצאת כתבי בי-דין, מושתק מלטעון נגד המצאה שבוצעה לאותה כתובת אם לא מסר עובר לכך הודעה בכתב לבית הדין על שינוי במענו (ראו: רע"א 5059/10 אלום גולד בע"מ נ' דור, 10.8.2010, פסקאות 8 - 9 וההפניות שם). תקנה 480 לתקנות דורשת על פי לשונה "הודעה בכתב לבית המשפט" אודות שינוי המען. משכך, בעל דין או עורך דין המעוניין בשינוי מענו לצורך המצאת כתב בי-דין, נדרש להגיש הודעה ברורה, מובחנת ומפורשת לבית המשפט, ואין די בציון מען המצאה חדש בראש כתבי-בית-דין המוגשים במהלך ההליך המשפטי. הודעה ברורה, מובחנת ומפורשת מתבקשת גם מטעמים של ודאות ויעילות דיונית, שכן אין לצפות ממזכירות בית הדין לבחון כל אחד מכתבי הטענות העוברים תחת ידה בכדי לאתר שינויים אפשריים בפרטי ההתקשרות עם הצדדים (השוו: בש"א (עליון) 9228/10 גדי אביטן, נכה צה"ל נ' מינהל מקרקעי ישראל 27.04.2011)."

לאור האמור, ובהעדר הודעה בכתב על שינוי מען, יש לדחות את טענתו של המבקש כי לא בוצעה לו המצאה כדין של ההחלטה.

בהתאם למועד ההמצאה (5.7.2020), חל המועד האחרון להגשת הערעור ביום 15.7.2020, **והערעור הוגש באיחור של 26 ימים.**

בין כך ובין כך, וגם אם הייתי יוצאת מנקודת הנחה לפיה אין לראות בשליחת ההחלטה לכתובתו של המבקש ברחוב נתיב היובל 5 פתח תקווה משום המצאה כדין לידי, מכל מקום המבקש אישר בטיעונו לפנינו, כי קיבל את החלטתו של בית הדין האזורי **לכל המאוחר ביום 21.7.2020**. בהתייחס למועד זה, איחר המבקש בהגשת הערעור בעשרה ימים.

3. **תקנה 125 לתקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין), התשנ"ב-1991**, מסמיכה את בית הדין או את הרשם להאריך מועדים שנקבעו בחוק או בתקנות "טעמים מיוחדים שיירשמו". בית המשפט העליון קבע עקרונות מנחים להגדרת "טעמים מיוחדים" כדלקמן:

"... במקרה שבו סוכלה הכוונה להגיש ערעור, עקב אירועים שהנם מחוץ לשליטה הרגילה של בעל הדין (מוות, מחלה). טעם מיוחד קיים אף במקרה בו התחולל אירוע שאינו צפוי מראש, ולא ניתן להיערך אליו מראש. גם מצב דברים טעה בעל הדין ביחס למצב המשפטי או העובדתי, כלול בקטגוריה זו, ובלבד שהטעות אינה טעות מובנת מאליה, טעות הניתנת לגילוי על ידי בדיקה שגרתית, שהגשת כל כתב טענות מחויבת בה".

ע"א (עליון) 6842/00 ידידיה נ' קסט, פ"ד נה(2) 904.

עוד קבעה ההלכה הפסוקה את הכלל לפיו, איחור של ימים בודדים או אף של יום אחד בהגשת הערעור טעון תרוץ והצדקה (ע"א (עליון) 694/01 מדינת ישראל נ' לאה ויסמן, מיום 30.07.2001), וכי **"אכן יש ולעיתים אף איחור של יום אחד לא יהווה 'טעם מיוחד'".** כזאת היא עת אין בידי בעל הדין כל צידוק אחר נוסף לבקשה, או אם קיימת מצדו התרשלות חסרת הסבר" (עא"ח (ארצי) 30/06 רוני שמעון בע"מ - חארבי עליאן, מיום 20.12.06).

הצורך להצביע על "טעם מיוחד" נובע מכלל סופיות הדיון, לגביו נפסק כדלקמן:

"סופיות הדיון מחייבת תחמת מועדים להתמשכותם של הליכים, כאשר בחלוף זמן סביר מסיומם, מתגבשת צפייתו של הצד שכנגד כי מסכת ההתדיינות בה נטל חלק תהפוך לנחלת העבר... לאור עקרון 'סופיות הדיון' עומד לצד שכנגד הזכות לכלכל ענייניו מבלי שחרב הערעור תהא תלויה על צווארו זמן ממושך".

עוד נפסק, כי **"ככל שאינטרס הסופיות של בעל הדין האחר הוא מובהק יותר, והסתמכותו על חלוף המועד ברורה יותר, כך יהיה מקום לדרוש שלטעם המיוחד ישווה אופי של העדר שליטה או תקלה שאינה רגילה או צפויה"** (ע"א (עליון) 6842/00 ידידיה נ' קסט, פ"ד נה(2) 904).

סיכויי הערעור מהווים שיקול מרכזי ומכריע בהחלטה בדבר הארכת מועד, וכך נפסק לעניין זה:

"הלכה פסוקה היא כי סיכויי הערעור הם 'שיקול חשוב ומהותי בהחלטה בדבר הארכת המועד להגשת ערעור' כאשר סיכויי הערעור, בהתאם לנסיבות המקרה גופו, יכולים כשלעצמם להתגבש לכדי טעם מיוחד להארכת מועד (עאח 14/07 בריסק לירן - המוסד לביוח לאומי; עאח 44/06 משה קרסנטי - תדיראן קבוצת הקשר בע"מ, ניתן ביום 30.10.16). עוד נפסק כי 'הנימוק העיקרי שצריך להנחות את בית הדין כאשר הוא שוקל בקשה להארכת מועד להגשת ערעור, הוא סיכויי הערעור' (דב"ע נז/98 - 8 שלום כהן - מדינת ישראל - משרד התקשורת, מיום 12.2.97)".

עא"ח (ארצי) 38/08 עזרא מכאמל - המוסד לביטוח לאומי, 22.1.2009; בש"א 604/05 טובה אירלנדר נ' הסתדרות העובדים הכללית החדשה, 21.8.2005; ע"ר 25156-09-16 איקיוטק דיגיטל וויז'ן בע"מ - רחל סילמו, 15.5.2017. עא"ח 19/07 חיים גלעד - צים חברת השיט הישראלית בע"מ, 28.6.2007.

4. במקרה שלפני, מדובר באיחור של ממש בהגשת הערעור ומשכך נדרש המבקש להצביע על 'טעם מיוחד' בעל אופי מובהק להצדקתו. המבקש לא עמד בנטל זה. טענתו של המבקש, כי סבר שנתון לו חודש ימים להגשת הערעור אינה מהווה 'טעם מיוחד' להארכת המועד, הואיל ומדובר בטעות שניתן היה לגלותה בבדיקה שגרתית בהוראות הדין. העובדה שהמבקש אינו מיוצג, אף היא אינה מהווה על פי הפסיקה 'טעם מיוחד' להארכת מועד, או טעם להכרה בטעותו כ'טעם מיוחד'.

לאמור יש להוסיף, כי על פני הדברים סיכויי הערעור נמוכים, שכן נראה, כי המבקש לא הצביע על טעמים המקימים חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט על ידי כבוד השופטת הבכירה עידית איצקוביץ, וכי חלק מטענותיו בבקשה לפסלות שופט, הן בעלות אופי ערעורי ולא כאלה המקימות עילת פסלות.

5. נוכח דחיית הבקשה, המבקש ישלם למשיבות בתוך 30 יום הוצאות הבקשה בסך 1,000 ש"ח.

מזכירות בית הדין תסגור את התיק.

ניתנה היום, י"ג תשרי תשפ"א (01 אוקטובר 2020) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.